

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Крагујевцу
I-12 У 10906/12
29.9.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са вишим судијским сарадником Љубом Ергићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А., ради поништаја решења туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекције, 02/1 број С 62027 од 11.7.2012. године, са заинтересованим лицем Б.Б., ..., ... у предмету рачунања стажа осигурања са увећаним трајањем, по усменој јавној расправи одржаној дана 29.9.2014. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Дирекције, 02/1 број С 62027 од 11.7.2012. године и предмет враћа туженом, као надлежном органу, на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијале Ужице, број Д – 72061 од 6.3.2012. године, којим је утврђено да је заинтересовано лице у периоду од 1.1.1980. до 28.2.1995. године радило на радним местима "КВ електромонтер" на којима се стаж рачуна са увећаним трајањем 12/14.

У тужби, поднетој овом суду дана 20.8.2012. године, тужилац

оспорава законитост решења туженог, наводећи да је при доношењу решења, првостепени орган погрешно утврдио чињенично стање и погрешно применио материјални пропис. Истиче да се, према записнику о радним местима на којима се радни стаж рачуна са увећаним трајањем, број 2071 од 30.6.1999. године, на заинтересовано лице односе послови реонском електромонтера, за које је утврђено да се бенефицирани радни стаж рачуна од 1986. године, а да је првостепеним решењем бенефицирани стаж утврђен за период од 1.1.1980. до 31.12.2005. године. Тужилац истиче и да је решењем првостепеног органа од 8.11.1993. године утврђено да заинтересовано лице, по основу опасности од настанка инвалидности, има право да ради на пословима где неће бити изложено раду на незаштићеним висинама, те да је на основу извештаја о периодичним прегледима заинтересованом лицу забрањен рад на висини. Указује и на погрешну примену одредаба чл. 52. и 54. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, према којима се стаж осигурања увећава само за време које је ефективно проведено на раду, наводећи да је потребно да је радник на одржавању надземних електроенергетских водова радио најмање у трајању од 10 година ефективно, како је то предвиђено Правилником о радним односима, односно пословима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем ("Сл. гласник РС", број 105/03). Предложено је да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио да Суд одбије тужбу.

Заинтересовано лице је у одговору на тужбу и поднеску насловљеном као "моја лична изјава" од 29.9.2014. године, предложило да суд одбије тужбу.

Управни суд је, сагласно одредбама чл. 34. и 38. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одржао усмену јавну расправу у овој ствари, у присуству пуномоћника тужиоца и туженог органа, те одсуству уредно позваног заинтересованог лица.

Пуномоћник тужиоца је у речи на усменој расправи остао при наводима тужбе и предлогу да суд поништи оспорено решење.

Пуномоћник туженог органа је у речи на усменој расправи остао при наводима из одговора на тужбу и предлогу да суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из

тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу, списка предмета ове управне ствари и речи са усмене расправе, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је поступак у овој ствари покренут захтевом заинтересованог лица од 1.9.2008. године, којим је тражио да му се време проведено на раду код тужиоца, у периоду од 13.2.1967. до 28.2.1995. године, утврди стаж осигурања који се рачуна са увећаним трајањем, сагласно одредбама чл. 52. до 59. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којима је уређено питање рачунања стажа осигурања са увећаним трајањем. По налажењу туженог органа, првостепени орган је правилно поступио када је ожалбеним решењем утврдио да је заинтересовано лице у периоду од 1.1.1980. до 28.2.1995. године радило на радним местима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем, а како је то, према наводима оспореног решења, предвиђено Записником о радним местима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем у ЕПС – ЈП "Електродистрибуција Ужице", број 2071 од 30.6.1999. године.

Управни суд оцењује да се оспорено решење, за сада, не може прихватити као правилно и на закону засновано, будући да је, по налажењу Суда, донето уз повреде правила поступка прописане Законом о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), према којима образложење решења садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на закључак какав је дат у диспозитиву (члан 199. став 2.), с тим да се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе (члан 235. став 2. ЗУП.).

По налажењу Суда, тужени орган је, приликом одлучивања по жалби, пропустио да на јасан и несумњив начин оцени све жалбене наводе који су од утицаја на доношење правилне и законите одлуке у овој ствари, а који се односе на то да ли је заинтересовано лице радло на пословима електромонтера или реонског електромонтера, будући да се наведеним записником о радним местима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем из 1999. године, за наведена радна места предвиђа различит период почетка рачунања стажа са увећаним трајањем.

Суд, такође, указује туженом органу да је приликом доношења оспореног решења пропустио да оцени жалбене наводе, а који су поновљени и у тужби, према којима је на основу решења првостепеног органа број 50333 од 8.11.1993. године заинтересованом лицу утврђено право да, због опасности од настанка инвалидности, ради на незаштићеним висинама и да му то право припада по решењу од 7.10.1993. године, али да је и поред тога заинтересованом лицу признат бенефицирани радни стаж за период од 7.10.1993. до 28.2.1995. године, иако оно није радило на радном месту са посебним условима рада који се односе на рад на висини, који су решењем забрањени.

Суд оцењује да се не може као законит прихватити и навод оспореног решења који се односи на оцену жалбеног навода према којем се указује на погрешну примену одредаба чл. 52. и 54. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, према којима се стаж осигурања увећава само за време које је ефективно проведено на раду. Суд је, наиме, имао у виду да је одредбама чл. 52. до 59. Закона о пензијском и инвалидском осигурању ("Службени гласник РС", бр. 34/03...107/09), којима је уређено питање стажа осигурања са увећаним трајањем, поред осталог прописано да осигуранику који ради на нарочито тешким, опасним и за здравље штетним радним местима, односно пословима и осигуранику који ради на радним местима, односно пословима на којима после навршења одређених година живота не може успешно обављати своју професионалну делатност, стаж осигурања у ефективном трајању рачуна са увећаним трајањем под условима утврђеним овим законом (члан 52. став 1.), као и да је радно место, односно посао на коме се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем радно место односно посао на коме је рад нарочито тежак, опасан и штетан за здравље и поред тога што су примењене све опште и посебне заштитне мере утврђене прописима, односно да радно место односно посао на коме се стаж осигурања рачуна с увећаним трајањем је и радно место односно посао на коме је обављање професионалне делатности ограничено навршењем одређених година живота или због природе и тежине посла, физиолошке функције опадају у тој мери да онемогућавају њено даље успешно обављање (члан 53.), те да се осигуранику из члана 52. став 1. овог закона, стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем под условом да је на радним местима односно пословима из члана 53. овог закона ефективно провео укупно најмање 10 година, односно укупно најмање пет година ако је утврђена инвалидност, с тим да се стаж осигурања увећава само за време које је ефективно проведено на раду (члан 54. ст. 1. и 2.).

Полазећи од наведених законских одредаба, Суд је оценио да се не може као јасан, разумљив и законит, прихватити навод оспореног решења према коме чињеница да је заинтересовано лице на наведеним пословима радило мање од 10 година није од утицаја на другачије одлучивање првостепеног органа, будући да ожалбеним решењем није утврђиван стаж у смислу члана 54. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, већ само период који је осигураник провео на пословима на којима се стаж осигурања рачуна са увећаним трајањем. С тим у вези, Суд указује туженом органу да се ставом другим диспозитива ожалбеног решења, управо одбија захтев за утврђивање стажа осигурања са увећаним трајањем.

Полазећи од изнетог, Управни суд је оценио да је оспорено решење донето уз назначене повреде правила поступка, Стога ће у поновном поступку тужени орган отклонити назначене повреде правила поступка, имајући притом у виду и наводе из поднеска заинтересованог лица од 29.9.2014. године, којима се указује да је одређеном кругу лица запослених код тужиоца у периоду када и заинтересовано лице, признат бенефицирани радни стаж, уз поштовање уставног налога који се односи на заштиту права правичнио одлучивање (члан 32. став 1.) и једнаку заштиту права (члан 36. став 1.).

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, у смислу члана 46. став 2. Закона о управним споровима, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. и члана 41. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.9.2014. године, I-12 У 10906/12

Записничар
Љубо Ергич,с.р.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић